

бучение на буря. Нѣкакви войници идѣха на-
среща ни, на групи и по единъ, съ уморени,
колебливи стѣпки, сякашъ плахитѣ сѣнки на
хора, които се спасяватъ отъ пожаръ. Малко
надежда и малко куражъ носѣха тѣ. Едни ку-
цаха, други се подържаха отъ другаритѣ си,
трети, макаръ цѣли зацапани въ кръвъ, но-
сѣха още пушкитѣ си и вървѣха сами. Обод-
рени, може би, отъ стройнитѣ редове, които
идѣха, тѣ отдалечъ завикаха:

— Вървете, братя! Не бойте се!..

— Напредъ, напредъ, братя!..

Въ това нищо лошо нѣмаше. Но чухъ,
какъ единъ отъ тия злочести ранени, може
би въ припадъка на нетърпими болки, извика:

— Боже, избиха ни тия турци... Изби-
ха ни!..

Това бѣше вече и прекалено и съвсемъ
неумѣстно. Но да се правятъ бележки, да се
мъмри, да се говори нѣмаше време. Трѣб-
ваше да се върви напредъ. Не зная дали
войниците чуха тия думи, но въ ума ми, като
зловеща свѣткавица премина мисълта за нѣ-
каква непоправима несполука. Боже мой, само
да можемъ да стигнемъ навреме, да не за-
къснѣемъ! Отъ тука пакъ, като бѣгла, ми-
нутна снимка, въ паметта ми е запазена
друга чудна сцена. Единъ високъ войникъ съ
облѣна въ кръвъ куртка, приседна на земята.
Раненъ. Той самъ бързо си разкопча дрехата.